

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Glegyák Jenő ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Magyar György ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. március 31. napján meghozott, 36.P.24.322/2009/15. számú ítélete ellen, az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, és a keresetet teljes egészében elutasítja. Az alperest mentesíti az elsőfokú perköltség és a kereseti illeték megfizetése alól, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 2.027.400 (kétfmillió-huszonhétezer-négyszáz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak felhívásra további 630.000 (hatszázharmincezer) forint kereseti illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Sz. Zs. az alperes állandó megbízási jogviszony keretében foglalkoztatott függő biztosításközvetítője volt. A felperes 2004. november 24-én **Sz. Zs.** közreműködésével „...” életbiztosítási szerződést kötött az alperessel. A szerződés lehetőséget adott a biztosítottnak a biztosítási díjon felül korlátlan számú, befektetési célú eseti díj befizetésére is. **Sz. Zs.** különböző időpontokban öt darab „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű formanyomtatványt töltött ki. A nyomtatványok a felperes nyilatkozatát tartalmazzák, ami szerint a nyomtatványokon feltüntetett összegeket - összesen 19.700.000 forintot - átutalt a nyomtatványokon megjelölt bankszámláról. A nyilatkozatokat a felperes aláírta.

A felperes a keresetében 19.700.000 forint tőkének, utána az értesítő nyomtatványok kitöltésének a napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatnak és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Állította, hogy különböző időpontokban összesen 19.700.000 forintot adott át **Sz. Zs.**-nak az életbiztosítási szerződéshez kötődő eseti díjfizetés céljára. Előadta, hogy **Sz. Zs.** az összegeket nem továbbította az alpereshez, ezzel kárt okozott a felperesnek. Kifejtette, hogy az állandó jellegű megbízásra tekintettel az alperes a 2003. évi LX. törvény. 48. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 350. § (2) bekezdése folytán alkalmazott Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján felelős az általa megbízott ügynök által okozott károkért.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Védekezésében vitatta mind a kereset ténybeli, mind jogi alapjait. Álláspontja szerint az értesítő nyomtatványok kitöltése nem bizonyítja, hogy a felperes valóban pénzt adott át az ügynöknek. Hivatkozott arra, hogy a biztosítási szabályzat értelmében az eseti díjak befizetésére csak átutalással vagy postai utalványon volt lehetőség, készpénzben azonban nem. Érvelt azzal is, hogy annak a pénznek, aminek az átadását a felperes állította, nagy része nem a felperes tulajdona volt. Rámutatott, hogy **Sz. Zs.** állítása szerint 3.000.000 forintot visszaadott a felperesnek, és kérte ennek figyelembe vételét.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 13.790.000 forint tőkét, utána 2006. május 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 985.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 270.000, az alperest 630.000 forint feljegyzett kereseti illeték viselésére kötelezte. Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy az alperes kártérítési felelőssége a 2003. évi LX. törvény 48. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 350. § (2) bekezdése szerint alkalmazott 348. § (1) bekezdése alapján fennáll az ügynöke által okozott károkért. A felperes büntetőeljárásban és perben tett egyező előadása, az „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű nyomtatványok, valamint **Sz. Zs.** közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozata alapján tényként állapította meg, hogy a felperes összesen 19.700.000 forintot átadott az alperes ügynökének. Kifejtette, hogy a felperes jogosult volt a perben a mástól kölcsönkért, majd az ügynöknek átadott pénz követelésére is, mert a kölcsönkért összegek vonatkozásában visszafizetési kötelezettség terhelte, és az alperessel ő állt szerződéses kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság okfejtése szerint a felperes megszegte a Ptk. 340. § (1) bekezdésében előírt kármegelőzési és kárenyhítési kötelezettségét. Ebben a körben rámutatott, hogy a felperes több esetben is teljesített befizetést anélkül, hogy utánajárt volna a korábbi befizetései sorsának. Figyelmén kívül hagyta a felperes a biztosítási szabályzatnak azt a rendelkezését, ami szerint az eseti díjfizetésre csak átutalással vagy postai utalvánnyal volt lehetőség. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes 30 % mértékben maga is közrehatott a kárainak a bekövetkezésében. Emiatt az alperesre terhesebb 30-70 % arányú kármegosztást alkalmazott.

Az ítélet ellen, elsődlegesen annak részbeni megváltoztatása, a kereset teljes elutasítása és a felperes perköltségben marasztalása, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében az alperes terjesztett elő fellebbezést. A fellebbezésében kifejtette, hogy ha a felperes a kellő gondossággal járt volna el, egyáltalán nem következett volna be kára. Rámutatott, hogy a felperes akár a biztosítási szabályzat, akár az értesítő formanyomtatványok figyelmes elolvasásával, és azzal, hogy a tartalmuknak nagyobb jelentőséget tulajdonít, megelőzhette volna a kárainak a bekövetkezését. Szintén megelőzhető lett volna a kár, azzal, ha a felperes ellenőrizte volna a befizetéseinek a megérkezését az alpereshez. Álláspontja szerint a felperes a kárát felróható magatartásával maga okozta, emiatt nem tarthat igényt arra, hogy a kárait az alperes térítse meg. Mindezek miatt kifogásolta a kármegosztás alkalmazását. Hivatkozott arra, hogy a felperes nem tudta megfelelően bizonyítani a kárának a bekövetkezését, a pénz átadását, sem az állítása szerint átadott pénz összegét.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

Az alperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését. Ezért ez a rendelkezés a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott marasztaló rendelkezését vizsgálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés megalapozott.

A felperes az alperes megbízottja által okozott károk megtérítése iránt terjesztett elő keresetet. Az alperes a védekezésében vitatta a károk bekövetkezését, a károk összegét, felelősségének fennállását és felelősségének a mértékét.

Az alperes kártérítési felelősségének jogi alapjaira vonatkozóan az ítéltábla maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes kártérítési felelőssége nem csupán azokért a károkért áll fenn, amiket a megbízásából eljáró ügynök a megbízás teljesítése körében okozott, hanem azokért a károkért is, amiket az ügynök a megbízásának kereteit túllépve úgy okozott, hogy a károkozásra a megbízás adott neki lehetőséget. Egyetértett az ítéltábla azzal is, hogy a biztosító és az ügynök között fennálló állandó megbízási jogviszonyra figyelemmel az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 350. § (2) bekezdésének alkalmazásával a Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján állapítható meg.

A kártérítési felelősség megállapításának az egyik feltétele a kár bekövetkezése.

A Pp. 164. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Ennek a törvényi rendelkezésnek az alapján a perben a felperesnek kellett bizonyítania kétséget kizáró módon kárának bekövetkezését és a kár összegét.

A felperes a kárának bekövetkezését - a pénz átadását - és a kár összegét **Sz. Zs.** közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával, valamint az „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű nyomtatványokkal kívánta bizonyítani.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Pp. 195. § (1) bekezdése szerint az olyan papír alapú vagy elektronikus okirat, amelyet bíróság, közjegyző, vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül a megszabott alakban állított ki, mint közokirat, teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját.

Ennek a rendelkezésnek az alapján a **Sz. Zs.** nyilatkozatát tartalmazó közjegyzői okirat csupán annak a bizonyítására alkalmas a közokirat bizonyító erejével, hogy **Sz. Zs.** az okiratba foglalt nyilatkozatot megtette, a nyilatkozatban foglaltak valóságtartalmának a bizonyítására azonban nem.

Sz. Zs. mind a közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatában, mind a nyomozati vallomásaiban több olyan tényt állított, amiről utóbb kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy valótlan. Ilyen valótlan tényállítás volt az, hogy **Sz. Zs.** jogosult volt az eseti díjak átvételére, továbbá az, hogy az ügyfelektől befektetési célból átvett pénzt fizetett be az alperes bankszámlájára. Ezek a valótlan tényállítások alkalmasak arra, hogy **Sz. Zs.** szavahihetőségével kapcsolatban megalapozott kétségeket támasszanak. Emiatt az ítéltábla álláspontja szerint **Sz. Zs.** nyilatkozatai ügydöntő, az érdemi döntés alapjául szolgáló bizonyítékként nem értékelhetők, és azokat a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni. **Sz. Zs.** nyilatkozatai közül csak azok fogadhatók el valósnak, amelyek valóságtartalmát egyéb bizonyítékok is kétséget kizáróan alátámasztják.

Az „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű nyomtatványok nem tartalmaznak olyan nyilatkozatot, amellyel **Sz. Zs.** elismerte a pénzösszegek átvételét. A nyomtatványok csupán a felperes nyilatkozatát tartalmazzák, mely szerint a felperes a nyomtatványon megjelölt összeget átutalta a szintén a nyomtatványon feltüntetett bankszámláról.

A perben maga a felperes is azt állította, hogy különböző pénzüsszegeket készpénzben adott át **Sz. Zs.-nak**, és átutalásra nem került sor. Azt, hogy átutalás nem történt, az alperes a felperessel egyezően adta elő. A felperes a perben azt sem tette vitássá, hogy az értesítőkön feltüntetett bankszámlaszám felett nem volt rendelkezési joga, ezért az értesítőn megjelölt bankszámláról átutalást nem teljesíthetett. Mindezekre figyelemmel azt lehet megállapítani, hogy az értesítők tartalma az átutalás tekintetében valótlan. Emiatt az ítéltábla jogi álláspontja szerint az „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű valótlan tartalmú nyomtatványok nem alkalmasak sem a pénzátadás tényének, sem a pénz összegének a bizonyítására.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának a jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli.

A felperes a perben az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eredményesen eleget tenni, ezért a bizonyítás sikertelenségét a felperes terhére kellett értékelni.

A kár bekövetkezésének és összegének bizonyíthatatlansága miatt a perben nem volt ügödöntő jelentősége annak, hogy a felperest terheli-e felróható közrehatás kárainak a bekövetkezésében. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla csupán arra mutat rá, hogy a felperes azzal, hogy a valótlan tartalmú értesítőket a pénzátadást tanúsító elismervényként elfogadta, és más elismervényt nem kért, magát fosztotta meg attól a lehetőségtől, hogy a pénzátadás tényét és az átadott pénz összegét a perben megfelelően tudja bizonyítani. Ennek a mulasztásnak a jogi következményeit azonban nem a kármegosztás, hanem a bizonyítékok értékelése körében kellett levonni.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a keresetet teljes egészében elutasította. A pereszt felperest a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére, míg a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. november 18.

. Molnár Ambrus s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
s. k.
előadó bíró

Dr. Csóka István
bíró

Fővárosi Ítéltábla
6.Pf.21.281/2012/5.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Glegyák Jenő ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Magyar György ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. március 31. napján meghozott, 36.P.24.322/2009/15. számú ítélete ellen, az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 737.800 (hétszázharminchétezer-nyolcszáz) forint másodfokú és felülvizsgálati perköltséget, és fizessen meg az államnak külön felhívásra 1.379.000 (egymillió-háromszázhetvenkilencezer) forint feljegyzett felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Sz. Zs. az alperes állandó megbízási jogviszony keretében foglalkoztatott függő biztosításközvetítője volt. A felperes 2004. november 24-én **Sz. Zs.** közreműködésével „...” életbiztosítási szerződést kötött az alperessel. A szerződés lehetőséget adott a biztosítottnak a biztosítási díjon felül korlátlan számú, befektetési célú eseti díj befizetésére is. **Sz. Zs.** különböző időpontokban öt darab „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű formanyomtatványt töltött ki. A nyomtatványok a felperes nyilatkozatát tartalmazzák, ami szerint a nyomtatványokon feltüntetett összegeket - összesen 19.700.000 forintot - átutalt a nyomtatványokon megjelölt bankszámláról. A nyilatkozatokat a felperes és **Sz. Zs.** is aláírta.

A felperes a keresetében 19.700.000 forint tőkének, utána az értesítő nyomtatványok kitöltésének a napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatnak és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Állította, hogy különböző időpontokban összesen 19.700.000 forintot adott át **Sz. Zs.**-nak az életbiztosítási szerződéshez kötődő eseti díjfizetés céljára. Előadta, hogy **Sz. Zs.** az összegeket nem továbbította az alpereshez, ezzel kárt okozott a felperesnek. Kifejtette, hogy az állandó jellegű megbízásra tekintettel az alperes a 2003. évi LX. tv. 48. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 350. § (2) bekezdése folytán alkalmazott Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján felelős az általa megbízott ügynök által okozott károkért.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Védekezésében vitatta mind a kereset ténybeli, mind jogi alapjait. Álláspontja szerint az értesítő nyomtatványok kitöltése nem bizonyítja, hogy a felperes valóban pénzt adott át az ügynöknek. Hivatkozott arra, hogy a biztosítási szabályzat értelmében az eseti díjak befizetésére csak átutalással vagy postai utalványon volt lehetőség, készpénzben azonban nem. Érvelt azzal is, hogy annak a pénznek, aminek az átadását a felperes állította, nagy része nem a felperes tulajdona volt. Rámutatott, hogy **Sz. Zs.** állítása szerint 3.000.000 forintot visszaadott a felperesnek, és kérte ennek figyelembe vételét.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 13.790.000 forint tőkét, utána 2006. május 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 985.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 270.000, az alperest 630.000 forint feljegyzett kereseti illeték viselésére kötelezte. Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy az alperes kártérítési felelőssége a 2003. évi LX. tv. 48. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 350. § (2) bekezdése szerint alkalmazott 348. § (1) bekezdése alapján fennáll az ügynöke által okozott károkért. A felperes büntetőeljárásban és perben tett egyező előadása, az „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű nyomtatványok, valamint **Sz. Zs.** közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozata alapján tényként állapította meg, hogy a felperes összesen 19.700.000 forintot átadott az alperes ügynökének. Kifejtette, hogy a felperes jogosult volt a perben a mástól kölcsönkért, majd az ügynöknek átadott pénz követelésére is, mert a kölcsönkért összegek vonatkozásában visszafizetési kötelezettség terhelte, és az

alperessel ő állt szerződéses kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság okfejtése szerint a felperes megszegte a Ptk. 340. § (1) bekezdésében előírt kármegelőzési- és kárenyhítési kötelezettségét. Ebben a körben rámutatott, hogy a felperes több esetben is teljesített befizetést anélkül, hogy utánajárt volna a korábbi befizetései sorsának, figyelmen kívül hagyta a biztosítási szabályzatnak azt a rendelkezését, ami szerint az eseti díjfizetésre csak átutalással vagy postai utalvánnyal volt lehetőség. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes ezekkel a magatartásaival 30 % mértékben maga is közrehatott a kárainak bekövetkezésében. Emiatt az alperesre terhesebb 30-70 % arányú kármegosztást alkalmazott.

Az ítélet ellen, elsődlegesen annak részbeni megváltoztatása, a kereset teljes elutasítása és a felperes perköltségben marasztalása érdekében, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében az alperes terjesztett elő fellebbezést. A fellebbezésében kifejtette, hogy ha a felperes a kellő gondossággal járt volna el, egyáltalán nem következett volna be kára. Rámutatott, hogy a felperes akár a biztosítási szabályzat, akár az értesítő formanyomtatványok figyelmes elolvasásával, és azzal, hogy a tartalmuknak nagyobb jelentőséget tulajdonít, megelőzhette volna a kárainak bekövetkezését. Okfejtése szerint a kár megelőzhető lett volna azzal is, ha a felperes ellenőrizte volna a befizetéseinek megérkezését az alpereshez. Álláspontja szerint a felperes a kárát felróható magatartásával maga okozta, emiatt nem tarthat igényt arra, hogy a kárait az alperes térítse meg. Mindezek miatt kifogásolta a kármegosztás alkalmazását. Hivatkozott arra, hogy a felperes nem tudta megfelelően bizonyítani a kárának a bekövetkezését, a pénz átadását, sem az állítása szerint átadott pénz összegét.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.915/2011/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a felperes keresetét teljesen elutasította.

A Kúria a felperes kérelmére indult felülvizsgálati eljárásban meghozott, Pfv.III.20.437/2012/4. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.915/2011/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, és a Fővárosi Ítéltáblát új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalra utasította. Végzésének indokolása szerint a másodfokú bíróság hiányosan mérlegelte a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat, és elmulasztotta a bizonyítékok teljes körű, egymással egybevetett értékelését. Álláspontja szerint a perben nem volt mellőzhető annak a vizsgálata, hogy az értesítő nyomtatványok aláírása milyen célból történt és milyen körülmények között történt. Rámutatott, hogy a mérlegelés körébe kell vonni azokat a nyilvántartásokat is, amelyeket **Sz. Zs.** vezetett az általa átvett és átadott pénzekről. Kifogásolta, hogy a jogerős ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság felhívására benyújtott, a másoktól kapott pénzekkel kapcsolatos bizonyítékokat, az APEH vizsgálatban foglaltakat, **Sz. Zs.**-nak a büntetőeljárásban tett nyilatkozatait - köztük a felperessel való szembesítés során

elhangzottakat - a bíróság a bizonyítékok mérlegelése során miként értékelte a felperes által ténylegesen átadott pénzösszeg megállapítása érdekében, figyelembe véve az alperesnek az érdemi védekezése körében tett nyilatkozatait és **Sz. Zs.**-nak a másokat megkárosító magatartásait is.

A megismételt másodfokú eljárásban az alperes fellebbezését akként tartotta fenn, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte. A fellebbezés jogi indokait fenntartotta, amelyet azzal egészített ki, hogy a megbízottja által okozott károkért az alperes felelőssége mögöttes felelősség, emiatt a felperes csak a követelés **Sz. Zs.**-tól be nem hajtható részét érvényesítheti az alperessel szemben.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében változatlanul az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az alperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését. Ezért ez a rendelkezés a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott marasztaló rendelkezését vizsgálta felül.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az így megállapított tényállásból levont jogi következtetéseivel és az arra alapított érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

Az alperes kártérítési felelősségének jogi alapjaira vonatkozóan az ítéltábla maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes kártérítési felelőssége nem csupán azokért a károkért áll fenn, amiket a megbízásából eljáró ügynök a megbízás teljesítése körében okozott, hanem azokért a károkért is, amiket az ügynök a megbízásának kereteit túllépve úgy okozott, hogy a károkozásra a megbízás adott neki lehetőséget. Egyetértett az ítéltábla azzal is, hogy az alperes és az ügynök között fennálló állandó megbízási jogviszonyra figyelemmel az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 350. § (2) bekezdésének alkalmazásával a Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján állapítható meg.

Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy kártérítési felelőssége a megbízottja által okozott károkért mögöttes felelősség, amely alapján csak a felperes kárának **Sz. Zs.**-tól be nem hajtható részét köteles megtéríteni.

A Ptk. 348. § (1) bekezdése szerint, ha alkalmazott a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a károsulttal szemben a munkáltató felelős.

A törvénynek ez a rendelkezése nem korlátozza a munkáltató - a Ptk. 350. § (2) bekezdésének alkalmazása esetén pedig a megbízó - kártérítési felelősségét a kárt okozó munkavállaló, illetve megbízott vagyonából be nem hajtható követelésre, hanem teljes kártérítési felelősséget telepít a munkáltatóra a munkavállaló, illetve a megbízott által okozott károkért.

A felperes, mint károsult a kárainak megtérítése iránti követelését egyaránt jogosult érvényesíteni közvetlenül az alperes megbízottjával szemben a kártérítés általános szabályait megállapító Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján, és az alperessel szemben a Ptk. 350. § (2) bekezdése folytán alkalmazott Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján.

Figyelemmel arra, hogy a felperes csak egyszer tarthat igényt kárainak megtérítésére, akár az alperesnek, akár megbízottjának teljesítése mind az alperessel, mind a megbízottal szemben megszűnteti a követelést a teljesített rész erejéig. Ezért az alperes és a kárt okozó megbízott kártérítés megfizetésére irányuló kötelezettsége a Ptk. 337. § (1) bekezdése alapján egyetemleges a felperessel szemben.

Az alperes fellebbezésében vitatta a felperes kárának bekövetkezését és a kár összegét.

A Pp. 164. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Ennek a törvényi rendelkezésnek az alapján a kártérítés iránti perben a felperesnek kellett bizonyítania kétséget kizáró módon kárának bekövetkezését és a kár összegét. Ebben a körben a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a keresetlevélben megjelölt összegeket átadta **Sz. Zs.-nak**.

A Pp. 3. § (3) bekezdése kimondja, hogy a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli.

A felperes a kár bekövetkezésének - a pénz átadásának - bizonyítására az „Értesítő eseti díj fizetéséről” elnevezésű nyomtatványokat, **Sz. Zs.** közjegyzői okiratba foglalt, valamint büntetőeljárásban tett nyilatkozatát, továbbá a felperes büntetőeljárásban tett tanúvallomását bocsátotta a bíróság rendelkezésére.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Pfv.VIII.21.762/2011. és a Pfv.VIII.20.888/2011. számú ügyekben más felperesek által jelen per alperese ellen ugyancsak **Sz. Zs.** magatartásával okozott károk megtérítése iránti perekben, azonos tényállás és azonos bizonyítékok mellett közbenső ítéletben állapította meg az alperes kártérítési felelősségét. Ebből okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a Kúria a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján bizonyítottan találta a felperes kárának bekövetkezését - azt, hogy a felperes pénzt adott át a

felperesnek -, és bizonyítottanak találta a kár bekövetkezése és **Sz. Zs.** magatartása közötti okozati összefüggés fennállását is.

Jelen perben a felperes azt állította, hogy különböző pénzösszegeket készpénzben adott át **Sz. Zs.**-nak, és átutalásra nem került sor. A felperes a perben azt sem tette vitássá, hogy az értesítőkön feltüntetett bankszámlaszám felett nem volt rendelkezési joga, ezért az értesítőn megjelölt bankszámláról átutalást nem teljesíthetett. Mindezekre figyelemmel azt lehet megállapítani, hogy az értesítők tartalma az átutalás tekintetében valótlan.

A nyomtatványokat azonban **Sz. Zs.** töltötte ki, és azokat alá is írta, a felperesnek pedig olyan tájékoztatást adott, ami szerint jogosult az eseti díjak átvételére. A perben nem merült fel arra utaló adat, hogy a nyomtatványok kitöltésének és aláírásának bármely más célja lehetett volna, mint annak a megtévesztő látszatnak a keltése, hogy **Sz. Zs.**, mint az eseti díjak átvételére jogosult személy fogja az átvett pénzt az üzletszabályzatban meghatározott módon átutalni az alperesnek. Az ügynök megtévesztő magatartásának része volt annak a látszatnak a keltése is, hogy a nyomtatványok aláírása a pénz átvételének elismerését is jelenti. Az értesítőkön megjelölt összegek átvételét **Sz. Zs.** mind a büntetőeljárásban tett nyilatkozataiban, mind a közjegyzői okiratban elismerte.

Ezeknek a bizonyítékoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése alapján okszerűen vonható le az a következtetés, és állapítható meg tényként, hogy a felperes a nyomtatványokon megjelölt összegeket az ott megjelölt időpontokban átadta **Sz. Zs.**-nak. Így a felperes a kárának bekövetkezését és összegét eredményesen bizonyította.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a felperes azzal, hogy több esetben is teljesített befizetést anélkül, hogy utánajárt volna a korábbi befizetései sorsának, valamint figyelmen kívül hagyta a biztosítási szabályzatnak azt a rendelkezését, ami szerint az eseti díjfizetésre csak átutalással vagy postai utalvánnyal volt lehetőség, megszegte a Ptk. 340. § (1) bekezdésében előírt kármegelőzési- és kárenyhítési kötelezettségét. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, amely szerint a felperes ezekkel a magatartásaival 30 % mértékben maga is közrehatott a kárainak bekövetkezésében, de ennél nagyobb arányú közrehatás megállapítása nem indokolt.

Annak a bizonyítása, hogy **Sz. Zs.** a felperestől átvett pénz egy részét visszafizette a felperesnek a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte. Ennek a bizonyítási kötelezettségének az alperes nem tudott eleget tenni. A visszafizetés tényére vonatkozóan ugyanis kizárólag **Sz. Zs.** eltérő összegeket megjelölő nyilatkozatai álltak rendelkezésre. Ezeknek, az önmagukban is kétséges és a felperes által is kétségbe vont tartalmú nyilatkozatoknak a valóságtartalmát az alperes semmilyen bizonyítékkal nem tudta hitelt érdemlően alátámasztani.

A Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a bizonyítás sikertelensége a bizonyításra köteles felet terheli.

Ennek a rendelkezésnek az alapján a visszafizetés bizonyítatlanságát a perben az alperes terhére kellett értékelni, és nem volt tényként megállapítható, hogy **Sz. Zs.** pénzt fizetett vissza a felperesnek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú és felülvizsgálati perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése, a le nem rótt felülvizsgálati illeték megfizetésére az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest.

Budapest, 2013. március 22.

Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
Judit s. k.
előadó bíró

Dr. Bleier
bíró